

Кајоко Јамасаки

РУЖА, ТУЋИНА

Ружо, чистија прошивречности!

Р. М. Рилке

БАЈКА

Ничија није.
Твоја је земља.
Прстима провери.

Белом низбрдицом се спусти,
пређи воћњак,
кроз шуму иди.

У тмини светлуца црна трава:
ту се твоја вода
налази.

И када препотопски змај
смрћу затрпа
небо пролетње ноћи,

прати глас
који једва чујеш,
и дођи у Твоју земљу.

Савитљивим језиком
твој извор
провери.

8. 4. 1999.

БРАЊЕ ЦВЕЋА

Све си иза себе
оставио
да дођеш на цветни празник.

„Крин...
То је тучак,
то је прашник.”

„То је твој прст,
то је моја рука.”
Нас двоје.

Неко
ово небо,
дубоко, лаже.

И после смеђе кише
чемпрес не мења
положај грана:

кренули смо,
загледани,
ка обали реке.

9. 4. 1999.

РЕЧ, РЕЧ, РЕЧ

Земљу покрива ледена
љуска:
ваздух се хлади.

Топли дах,
на пример.
Твоје и моје усне...

Нас двоје преплићемо језике
да пронађемо реч,
која ће љуску отопити.

Отвориће се небо,
трава ће лагано мењати боју:
прошапутаће камен успаванку.

Бићу први
човек на овом свету, а ти —
последња жена.

Зачећемо
живот, налик на јаје,
светлост.

24. 4. 1999.

НОЋНО ДРВО

Са неба моју тајну
нећеш открити.

Спусти се на траву
да ово дрво,

чврсто, без речи,
загртиш.

У тмини међу лишћем
мокру румену воћку

ставићеш у уста,
да је врхом језика уживаш:

миришљаву тајну
коју ни сама нисам знала

почињеш да гризеш.
(Ти си моја јабука.)

29. 4. 1999.

ЦВЕТНО ЗАХЛАЂЕЊЕ

Почиње ледена киша.
Када будеш затворила прозор,
осетићеш мој глас.

У поворци
пролазе људи,
река жубори.

У мраку замириса
јоргован.
Ти си моја музика.

30. 4. 1999.

ОТВОРЕНА АВЛИЈА

Из таме у таму,
са светлошћу у наручју,
прелазимо.

Тишина нам је послала
ластавичју песму и
мирисну траву.

Не гледамо оне
што небом лете
опонашајући Божије руке.

У сенци јабуке
зауоставили смо се
(да зелени плод украдемо).

Затим,
под немим звездама,
наставили смо свој ход.

30. 5. 1999.

ЈУН, МИРИСНО ЧУДО

На твоје тело
своје сам име урезао.

Не може га прочитати црни човек:
не може те уништити.

Не прекидају се
кораца, хладним механизмом.

Ружо, *чисти́а йройивречносѝи*,
ноћас ми чувај латице,

наоштри зелени трн и
чекај јутро

када ти тамно лишће
ветар дотакне.

(Ја сам ветар...)

3. 6. 1999.

ЛЕТО, ОТЕЛИ СУ НАМ ЧАСОВНИК

Плаву таму
окружује бодљикава жица.

Ружа не сања:
овај врт не напуштамо.

Твоје тело
на мене не мирише.

Трнови су ранили прсте:
престала је ноћна киша.

Осим младога месеца,
ништа не показује време...

17. 6. 1999.

КАЈОКО ЈАМАСАКИ, песник и преводилац, рођена је 1956. године у Јапану. Живи и ради у Београду. Објавила је књиге: *Четири годишња доба — савремена јапанска хаику поезија* (Београд, 1994), *Распад Југославије* (Токио, 1993), *Моје село ѿсјало је рајшишиџе* (Токио, 1995), као и преводе *Раних јада* (Токио, 1995) и *Енциклопедије мртвих* Данила Киша (Токио, 1999). Добитник је награде за иностране преводиоце Српског ПЕН центра за 1995/96. годину. Угледна издавачка кућа *Шоши Јамада* из Токија издала је 1995. њену прву песничку збирку *Tori no tame ni (Птицима)*, код које ће ускоро изаћи и збирка *Ubusuna (Родина)* и као и *Bara, miširani (Ружа, ѿвјана)*, из које су песме које овде објављујемо.

Превели с јапанског аутор и СРБА МИТРОВИЋ